

ת"פ 20689/03/16 - פרקליטות מחוז מרכז נגד חליל אבו ריחאן, נאדר אלעביד, מוחמד אלעביד

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20689-03-16 פרקליטות מחוז מרכז נ' אבו
ריחאן(עציר) ואח'

בפני כבוד השופטת רבקה גלט
בעניין: פרקליטות מחוז מרכז

המאשימה

נגד

1. חליל אבו ריחאן (עציר)
2. נאדר אלעביד (עציר)
3. מוחמד אלעביד (עציר)

הנאשמים

גזר דין
בעניין הנאשם 3

האישום

הנאשם 3 (להלן: הנאשם), כבן 22, הורשע על פי הודאתו בעבירות של תקיפת שוטר לפי סעיף 273 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), הפרעה לשוטר לפי סעיף 275 לחוק, תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק, וכליאת שווא לפי סעיף 377 לחוק.

כתב האישום הוגש נגד הנאשם ביחד עם אחיו ואביו, ומתאר עבירות שבוצעו כלפי שוטרים, שהגיעו לבית המשפחה לצורך ביצוע צו מעצר נגד הנאשם 2, אחיו של הנאשם.

בתמצית, ביום 29.2.16, בשעה שהגיעו השוטרים התפרע הנאשם 2 וניסה לברוח, ואילו הנאשם קילל את השוטרים, ואז נעל את הבית מבפנים, כך שלא יוכלו לצאת עם אחיו. רק לאחר שידולים השיב הנאשם את המפתח. לאחר מכן, בעת שהובל הנאשם 2 לניידת קילל והתפרע ואילו הנאשם תקף את השוטר י' בכך שהכה אותו באגרופיו בחזה בראש ובכתפיים, הפיל אותו ארצה, וחנק אותו בצווארו על מנת למנעו מלאזק אותו. בשלב זה הגיע הנאשם 1 אביו של הנאשם, הפריע ואף תקף את השוטר נתי בכך שדרך עליו ועיקם את ידו עד שנשברה אצבע הזרת. לאחר מכן התפרע הנאשם 2 בדרכו לניידת, ונשך שוטר.

לנאשם 1 יוחסו אותן עבירות שיוחסו לנאשם ובנוסף הואשם בעבירות של חבלה חמורה והעלבת עובד הציבור. לנאשם 2 יוחסו עבירות זהות ובנוסף הואשם בעבירה של העלבת עובד הציבור.

השתלשלות ההליכים

ביום 20.7.16 הודיעו ב"כ הצדדים כי גובש הסדר טיעון לפיו יתוקן כתב האישום, הנאשמים יודו ויורשעו. בעניין הנאשם 1 לא הושגה הסכמה לעניין העונש. בעניין הנאשם 2 סוכם כי יתוקן כתב האישום ויוטלו 6 חודשי מאסר. בעניין הנאשם 3 סוכם כי ינתן תסקיר חובה, ולאחר מכן יוטלו 9 חודשי מאסר הכוללים הפעלת 2 מאסרים על תנאי.

בעניינו של הנאשם 2 אומץ הסדר הטיעון והוטלו 6 חודשי מאסר, בתוספת יום אחד.

בעניינו של הנאשם 1 ניתן גזר דין ביום 15.12.16. בית המשפט התייחס לעברו הפלילי המכביד, לרבות מאסרים שריצה, אך נתן משקל לגילו המתקדם ולנסיבות רפואיות. כמו כן, ניתן משקל לעיקרון האחידות בענישה, בגדרו הפנה בית המשפט להסכמות בעניין הנאשם 2 שאף הוא בעל עבר מכביד, ולהסכמות בעניין הנאשם, שאף הוא בעל עבר מכביד. בסופו של יום הוטלו 6 חודשי מאסר בעבודות שרות, פיצוי לשוטר בסך 6,000 ₪, קנס כספי ומאסר על תנאי.

בעניינו של הנאשם נדחו הטיעונים לעונש שוב ושוב על פי בקשתו, ותוך כדי כך ניתנו תסקירים.

ביום 22.9.16 הודיע ב"כ הנאשם כי הוא נעצר בגין ת.פ. 39283-04-15, ומבקש לצרפו לתיק זה. באותו עניין המדובר היה בעבירה של גניבת אופנוע בצוותא מיום 31.3.15, ובנוסף באופנועו של הנאשם נתפסו כלי פריצה לאחר הגניבה. במסגרת הצירוף, הורשע הנאשם בעבירות של גניבת רכב בצוותא חדא לפי סעיף 413ב' לחוק וכן החזקת כלי פריצה לרכב לפי סעיף 413ז' לחוק.

בדין מיום 19.1.17 עתר ב"כ הנאשם שוב לדחיית הטיעונים לעונש ומסר כי הנאשם נעצר בגין תיק המתנהל בבית המשפט המחוזי (תיק נוסף), ובית המשפט נעתר לבקשתו.

ביום 27.4.17 השלימו הצדדים טיעוניהם לעונש, בגין שני התיקים שבפניי. נמסר מפי הצדדים כי בנוגע לתיק המקורי שוררת הסכמה לפיה יוטלו 9 חודשי מאסר הכוללים הפעלת מאסרים על תנאי, כפי שהוצג בתחילה. עם זאת, הצדדים נחלקו בשאלת העונש שיש להטיל בגין התיק שצורף (ת.פ. 39283-04-15). הצדדים הודיעו כי בגין התיק המקורי תלוים מאסרים על תנאי בני 7 ו-4 חודשים, ואילו בגין עבירות הרכב בתיק המצורף תלוי מאסר על תנאי נוסף, בן 10 חודשים מת.פ. 54034-02-13.

התסקירים

בתסקיר מיום 8.9.16 תואר הנאשם כצעיר שגדל בסביבה קשת יום ביותר וספג אלימות מצד אביו. אמו של הנאשם טופלה במקלט לנשים מוכות בעבר, בשל אלימות האב, ואילו על הנאשם הוטל צו מעון נעול למשך שנה וחצי, שם התנהל באופן סביר אך לא הגיע להישגים. הנאשם בעל 2 הרשעות קודמות ואף ריצה מאסר. כמו כן, תלויים נגדו 2 מאסרים על תנאי בני הפעלה. ביחס לעבירות, הנאשם השליך את האחריות על אחיו וההתרשמות היא מעמדות מקלות כלפי שימוש באלימות. הנאשם שלל צורך בהתערבות טיפולית, ונעדר מוטיבציה לטיפול. כיום הנאשם משוחרר בתנאים מגבילים, ואף השתתף בקבוצה טיפולית בשרות המבחן, אך נטל חלק באופן מצומצם. שרות המבחן העריך כי הנאשם מצוי בסיכון ונמנע מהמלצה.

ביום 31.10.16, ניתן תסקיר נוסף, המתייחס לצירוף התיקים שערך הנאשם. נכתב כי לא היה סיפק בידי קצין המבחן

לפגוש בנאשם שוב, אך בהתאם לאמור בתסקיר הראשון, ההמלצה היא שלא להאריך את המאסרים על תנאי.

יצוין כי לתיק בית המשפט הוגש גם התסקיר שהוכן עבור בית המשפט בתל אביב, בטרם בוצע הצירוף, אך תכנון זה לאמור לעיל. נכתב כי בעניין עבירות הרכב הנאשם משליך את האחריות על חבריו שהיו עמו.

טיעוני הצדדים

התביעה טענה כי העונש שהוסכם במסגרת ההסדר לא כולל את העונש שיש להטיל בגין עבירות הרכב. נטען כי בגין עבירות הרכב המתחם נע בין 8 ל-18 חודשי מאסר, וכן יש להפעיל 10 חודשי מאסר על תנאי, כך שבסה"כ יישא הנאשם 36 חודשי מאסר. מטעם התביעה הוצגה פסיקה.

ב"כ הנאשם טען כי עבירות הרכב בוצעו בשנת 2015 בעת שהנאשם היה כבן 20 בלבד, הוא הודה ונטל אחריות אך יש לשים לב כי לא הוא זה שביצע בפועל את הגניבה, אלא אחר. כמו כן, נטען כי יש להבחין בין רכב לאופנוע מבחינת ערכם הכספי. ב"כ הנאשם ער לכך שיש מקום להפעיל את המאסר על תנאי הנוסף, אך לדעתו יש להפעילו בחופף, לנוכח מכלול הנסיבות.

מתחם העונש ההולם

היות שהצדדים הסכימו ביניהם כי יוטלו 9 חודשי מאסר בגין התיק המקורי, והיות שהמדובר בהסדר סביר בנסיבות, לא אדון בעבירות שבתיק במקורי, אלא בכוונתי לאמץ את ההסדר כלשונו.

לעניין עבירות הרכב, אין צורך להכביר מילים אודות חומרתן.

ברע"פ 2333/13 סאלם נ' מד"י (3.8.14), נאמר:

עבירה של גניבת רכב הוכרה זה מכבר כעבירה חמורה, הן על ידי המחוקק אשר קבע לצידה עונש מאסר ממושך וחמור משל עבירות גניבה אחרות, והן על ידי בית משפט זה, אשר עמד על הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה בגין ביצועה (ראו למשל: ע"פ 5724/95 אבו דחל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.5.1996); ע"פ 11194/05 אבו סבית נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.12.2006); רע"פ 10899/08 אבו עישה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.12.2008); ע"פ 6331/10 אושרובסקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (31.1.2011)). הנזק שנגרם כתוצאה מעבירה זו הוא רב, הן כלפי המשתמש ברכב שנגנב, והן כלפי הציבור בכללותו לנוכח העלאת פרמיות הביטוח בשל ריבוי גניבות. במקרה שבפנינו אף קיימת פגיעה בקניין ובפרנסתן של חברות השכרת הרכבים מהן נגנבו הרכבים האמורים (להשוואה ראו לדוגמה עניין אבו סבית, לעיל).

באותו עניין, נקבע כי המתחם ההולם לכל אחת מן הגניבות נע בין 8 ל-24 חודשי מאסר בפועל. (כמו כן, ניתן לראות התייחסות מחמירה בעפ"ג 3614-01-13 אלואליה נ' מד"י (29.5.13); עפ"ג 42501-03-14 מד"י נ' נתשה (30.6.14)).

אמנם, במאגרי הפסיקה ניתן לאתר מקרים בהם הסתפקו בתי המשפט בעונש של מאסר בעבודות שרות בגין גניבת רכב, אך זאת במקרים של נאשמים ללא עבר פלילי, או לאחר תהליך שיקום מוצלח, (ע"פ 4944/15 שרעבי נ' מד"י

עמוד 3

(4.2.16); עפ"ג 21808-07-15 אברהם נ' מד"י (5.11.15); עפ"ג 31160-05-15 אלקיען נ' מד"י (13.12.15); ת.פ. 10983-12-10 מד"י נ' אבו סיניה (9.9.13); ת.פ. 4034-08-12 מד"י נ' פלוני (28.10.13); ת.פ. 55565-10-12 מד"י נ' עוואד (14.10.15) ת.פ. 49055-03-13 מד"י נ' עיסא (12.2.14); ת.פ. 57279-01-12 מד"י נ' כהן (26.6.13); ת.פ. 19985-10-09 מד"י נ' סעאידה (17.6.10). למרבה הצער עניינו של הנאשם שונה, שכן הוא נושא על שכמו עבר פלילי מכביד ומאסרים על תנאי בני הפעלה. אם לא די בכך, המלצת שרות המבחן היא להטיל עונש מרתיע.

אני ערה לטענה לפיה המדובר בגניבת אופנוע ששווי נמוך משל כלי רכב אחרים, אך בעניין זה הפנתה התביעה לדברים שנאמרו בעפ"ג 37710-05-16 מד"י נ' אזגילה (14.9.16) אשר כוחם יפה לענייננו:

בטיעון בפנינו אימצה הסנגורית את הנמקתו של בימ"ש קמא ואף היא מפנה לכך שמדובר באופנוע לעומת רכב ששווי גדול הרבה יותר וכן כי הסיכון אינו קיים.

איננו מסכימים עם נימוק זה ונראה לנו כי שגה בימ"ש קמא.

מקובל עלינו כי אופנוע, שוויו הכלכלי פחות מאשר רכב, הגם שאמירה זו אינה נקיה מספקות שהרי לעולם תלוי מה סוגו של האופנוע וכיו"ב לעומת רכב כלשהו.

אולם מעבר לכך, לא בכדי יחד המחוקק פרק נפרד לגניבת רכב לצידה של ענישה על עבירות רכוש בכלל. רכב הוא חלק ממהותו של אדם. אדם שמשמש באופנוע, כמוהו אדם שמשמש ברכב. זה כמו זה, זקוקים לכלי הרכב שברשותם לשימוש יומיומי ומבחינה זו, הפגיעה בבעל הרכוש היא אותה פגיעה ומה שקבע המחוקק לגבי רכב כלשהו, נכון בוודאי גם לגבי אופנוע.

באשר לרכיב הסיכון, החשש הוא כאמור מפני נהיגה פרועה וחסרת מעצורים בנסיון להימלט מהמשטרה וכיו"ב. חשש זה קיים גם כאשר האופנוע מועמס על משאית, שהרי אם יחשוש נהג המשאית מכך ששטר או מחסום משטרה יעצור אותו, החשש יהיה גם מפני גילוי האופנוע שקשה מאד להסתיר אותו במשאית שמדובר בה. לפיכך רכיב זה של סיכון קיים גם במקרה הנוכחי.

התוצאה היא כי המתחם שקבע בימ"ש קמא איננו הולם את נסיבות העבירה ונראה לנו כי המתחם הראוי נע בין 8 חודשים לבין 18 חודשים כרף עליון כפי שקבע בימ"ש קמא.

לא יתכן כי עבירה מסוג זה לא תגרור לצידה עונש של מאסר מאחורי סורג ובריח. ההבדל המהותי במקרה זה הוא בין מאסר בעבודות שרות למאסר מאחורי סורג ובריח.

לכך אנו מוסיפים את הנימוקים הבאים: כאמור, בתיק זה חבר המשיב לנאשם נוסף שהיה נאשם 2. עצם החבירה מהווה נסיבה לחומרה. ביצוע בצוותא שונה מביצוע ע"י אדם אחד ומחמיר את הנסיבות.

בענייננו, הנאשם גנב את האופנוע בצוותא חדא עם אחרים, ולא נטען כי האופנוע הושב לבעליו.

עם זאת, לא הובאו ראיות בעניין שווי האופנוע.

במכלול הנסיבות ובהתאם למדיניות הענישה הנוהגת, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי מאסר, ועד 16 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים לנאשם

כאמור לעיל, הנאשם צעיר ביותר. ואולם למרות גילו, הספיק לצבור לחובות הרשעות בעבירות חמורות ביותר.

ב.ת.פ. 54034-02-13 שנדון בבית המשפט לנוער ברמלה, הורשע בעבירות של שיבוש מהלכי משפט, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, גניבה, ותקיפה בכדי לגנוב, והוטל עליו מאסר למשך 9 חודשים. באותו גזר דין הוטלו 10 חודשי מאסר על תנאי בגין כל עבירת רכוש מסוג פשע, שהוא בר הפעלה בגין התיק שצורף, וכן 4 חודשי מאסר על תנאי בגין עבירות אלימות מסוג עוון שהוא בר הפעלה בגין התיק המקורי.

ב.ת.פ. 54496-02-13 שנדון בבית המשפט לנוער ברמלה, הורשע בעבירה של ניסיון לתקוף שוטר, והוטל עליו עונש של מאסר על תנאי בן 7 חודשים, בגין עבירות אלימות מכל סוג, שהוא בר הפעלה בגין התיק המקורי.

בסה"כ תלויים נגד הנאשם מאסרים על תנאי למשך 21 חודשים במצטבר.

למרות האמור, לא נרתע הנאשם מלהתעמת עם השוטרים באלימות רבה וכן היה שותף לעבירה חמורה של גניבת כלי רכב תוך החזקת כלי פריצה.

כעולה מן התסקירים, הנאשם מודה בעבירות אך משליך את האחריות להן על אחיו ועל חבריו, אינו מודע לסיכון שבמצבו, נוטה לטשטש את חלקו וחסר כל מוטיבציה לתהליך שיקומי. במצב זה, אני סבורה כי הסיכון להישנות עבירות הוא ממשי.

מצד שני, יש לקחת בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם ואת נסיבות חייו הקשות מאז ילדותו.

הנאשם ביצע את העבירות בטרם מלאו לו 21, כלומר, היה בגיר צעיר, לפי קביעת בית המשפט העליון בע"פ 7781/12 פלוני נ' מד"י (25.6.2013) וע"פ 452/14 דבוש נ' מד"י (3.4.2014). עם זאת, כבר נקבע פעמים רבות כי היותו של הנאשם בגדר "בגיר צעיר", אין בה כשלעצמה כדי להוות פוליסת ביטוח מפני עונש מאסר (ע"פ 907/14 רחמים נ' מד"י (18.11.14), או להוות עילה להקלה בעונש (ע"פ 1384/15 אזברגה נ' מד"י (16.12.15), אלא יש לבחון כל מקרה לגופו (ע"פ 2420/15 אבטליון נ' מד"י (29.11.15)).

בבואי לשקול את עניינו של הנאשם, עלי להודות כי התקשיתי למצוא טעם ממשי להקל עמו, שכן המדובר במי שאינו מעוניין להיענות לניסיון לסייע לו ולשקמו. בנסיבות, אני רואה לנכון לתת את הבכורה לעקרון ההלימה, אך זאת מתוך התחשבות בגילו הצעיר, ובנזק הצפוי להיגרם להמשך התפתחותו כתוצאה מן המאסר.

עוד אקח בחשבון את תקופות התנאי המשמעותיות, התלויות נגד הנאשם.

בנוסף, יש להתחשב בעונשים שהוטלו על הנאשמים 1 ו-2 בגין העבירות בתיק המקורי, אף כי עניינו של הנאשם שונה בתכלית שעה שצירף תיק נוסף ותלויים נגדו 3 מאסרים על תנאי.

כיוון שהנאשם נותן את הדין בגין 2 תיקים שאין כל קשר ענייני ביניהם, ייגזר דינו בכל תיק בנפרד, וינתנו הוראות בעניין אופן ריצוי המאסרים, כדלהלן.

אני גוזרת את העונשים הבאים:

בגין התיק המקורי-

- א. 6 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 29.2.16 עד יום 14.4.16.
- ב. יופעלו שני מאסרים על תנאי בני 7 ו-4 חודשים מת.פ 54034-02-13 ומת.פ 54496-02-13 בחופף ובמצטבר למאסר שהטלתי כך שבסה"כ יישא הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות כלפי שוטרים (למעט הפרעה לשוטר), או אלימות כלפי הגוף או כליאת שווא.
- ד. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים משחרורו, והתנאי הוא שלא יעבור עבירות של הפרעה לשוטר.

בגין ת.פ 39283-04-15-

- א. 8 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו, כפי שתודיע התביעה עד יום 13.6.17
- ב. יופעל מאסר על תנאי בן 10 חודשים מת.פ 54034-02-13 בחופף ובמצטבר למאסר שהטלתי כך שהנאשם יישא 12 חודשי מאסר בפועל.
- ג. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות פשע כלפי כלי רכב.
- ד. פסילה למשך שנה משחרורו, אשר תחל עם הפקדת רישיון הנהיגה.
- ה. 12 חודשי פסילה על תנאי למשך שנתיים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות רכוש מסוג פשע כלפי כלי רכב.

אני מורה כי הנאשם יישא את שני עונשי המאסר שהטלתי בחופף ובמצטבר זה לזה, ולנוכח גילו הצעיר יישא בסך הכל 18 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

ככל שקיימים פיקדונות במ"ת 20697-03-16 יושבו לידי ב"כ הנאשם בכפוף לכל הוראה חוקית.

המוצגים יושמדו או יחולטו בהתאם לסמכויות המשטרה.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, י"ב סיוון תשע"ז, 06 יוני 2017, בהעדר הצדדים.